

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 2 czerwca 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA	Zygmunt Wiśniewski
Sędziowie	Sędzia WSA	Anna Siedlecka
	Sędzia WSA	Alicja Palus (spr.)
Protokolant		Anna Biłous

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 12 maja 2009 r. sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Gminy Legnickie Pole z dnia 20 marca 2008 r. nr XVI/82/08 w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków w zakresie § 2 pkt 3, 7 i 8; § 3 pkt 6, 7 i 8; § 9 ust. 2; § 10 ust. 2 i 3; § 11; § 12; § 14 ust. 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8; § 16 ust. 5; § 17 ust. 1; § 18 ust. 1, 4 i 6; § 19 ust. 2 pkt 1; § 20 ust. 4; § 21 ust. 3; § 22; § 24; § 25 ust. 5 i 6.

- 1. stwierdza nieważność § 2 pkt 3, 7 i 8; § 9 ust. 2; § 10 ust. 2; § 11; § 12; § 14 ust. 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8; § 16 ust. 5; § 17 ust. 1; § 18 ust. 1 we fragmencie „jest odpłatne i” ; § 18 ust. 6 we fragmencie „na podstawie umowy o przyłączeniu i” ; § 19 ust. 2 pkt 1; § 24; § 25 ust. 5 i 6;**
- 2. oddała skargę w pozostałej części;**
- 3. stwierdza, że zaskarżona uchwała w zakresie opisanym w pkt 1 wyroku nie podlega wykonaniu;**
- 4. zasądza od Rady Gminy Legnickie Pole na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Uchwałą nr XVI/82/08 z dnia 20 marca 2008 r. Rada Gminy Legnickie Pole działając na podstawie art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) uchwaliła regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

W poszczególnych rozdziałach tego aktu Rada Gminy zamieściła postanowienia ogólne (rozdział I) i postanowienia końcowe (rozdział X) oraz określiła: minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków (rozdział II); szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług (rozdział III); sposoby rozliczeń w oparciu o ceny i stawki ustalone w taryfach (rozdział IV); warunki przyłączenia do sieci oraz sposób dokonywania odbioru przyłącza (rozdział V); techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług (rozdział VI); sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków (rozdział VII); standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposób załatwiania reklamacji oraz wymiana informacji w zakresie zakłóceń w dostawie wody i odprowadzania ścieków (rozdział VIII, omyłkowo oznaczony w uchwale jako VII); warunki dostawy wody na cele przeciwpożarowe (rozdział IX).

Uchwała została w terminie określonym w art. 90 ust. 1 powołanej wcześniej ustawy o samorządzie gminnym przedłożona Wojewodzie Dolnośląskiemu, który przed upływem terminu zastrzeżonego w przepisach art. 91 ust. 1 wskazanej ustawy nie podjął czynności weryfikacyjnych w trybie nadzoru.

W dniu 8 sierpnia 2008 r. Wojewoda Dolnośląski skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę (uzupełnioną w dniu 20 marca 2009 r.) na opisaną powyżej uchwałę w zakresie § 2 pkt 3, 7 i 8; § 3 pkt 6, 7 i 8; § 9 ust. 2; § 10 ust. 2 i 3; § 11; § 12; § 14 ust. 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8; § 16 ust. 5; § 17 ust. 1; § 18 ust. 1, 4, 6; § 19 ust. 2 pkt 1, § 20 ust. 4; § 21 ust. 3; § 22; § 24; § 25 ust. 5 i 6 zarzucając istotne naruszenie przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Powołując się na ten zarzut Wojewoda Dolnośląski wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonych fragmentów uchwały nr XVI/82/08 Rady Gminy Legnickie Pole z dnia 20 marca 2008 r.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda Dolnośląski określił zakres przedmiotowy regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, odwołując się przy tym do treści art. 19 ust. 1 i ust. 2 powołanej wcześniej ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a następnie przedstawił szczegółową argumentację odnoszącą się do poszczególnych, zaskarżonych fragmentów przedmiotowej uchwały.

Kwestionując zapis jej § 2 pkt 3, 7 i 8 wskazał, że Rada Gminy wprowadziła w tych przepisach definicje pojęć: osoby ubiegającej się o przyłączenie do sieci, wodomierza dodatkowego i wodomierza własnego. Zdaniem organu nadzoru mimo, że ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym

odprowadzaniu ścieków nie wyjaśnia tych pojęć, to jednak delegacja ustawowa zawarta w art. 19 powoływanej ustawy nie obejmuje upoważnienia dla rady gminy do definiowania ustawowych pojęć.

Wojewoda Dolnośląski wyjaśnił przy tym, że takie stanowisko prezentowane jest w powołanym w uzasadnieniu skargi orzecznictwie sądowo-administracyjnym, a ponadto z przepisu § 149 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej” wynika, że w akcie wykonawczym nie należy ustalać znaczenia pojęć zawartych w ustawie uprawniającej do wydania takiego aktu, chyba że następuje to na podstawie wyraźnego upoważnienia ustawowego.

W zakresie § 3 pkt 6, 7 i 8 organ nadzoru podał, że zapisy te stanowią powtórzenie treści art. 15 ust. 1 i 3 powoływanej ustawy, który też odnosi się do kosztów instalacji i utrzymania urządzeń wodociągowych, urządzeń kanalizacyjnych oraz wodomierza głównego i tak samo reguluje te kwestie.

Następnie Wojewoda wskazał, że w przepisie § 9 ust. 2 objętym żądaniem skargi ograniczono odpowiedzialność przedsiębiorstwa za zapewnienie ciągłości i jakości świadczonych usług do posiadanych przez przedsiębiorstwo urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych w przypadku, gdy przyłącza są w posiadaniu odbiorcy. Zdaniem skarżącego organu ten zapis jest niezgodny z treścią art. 5 ust. 1 ustawy, określającego obowiązki przedsiębiorstwa w zakresie zapewnienia zdolności posiadanych urządzeń do realizacji odpowiednich dostaw wody i odprowadzania ścieków, a ponadto w sposób naruszający prawo modyfikuje zapis art. 5 ust. 2 powoływanej ustawy, który mówi o możliwości przeniesienia poprzez ustalenia umowne odpowiedzialności za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych lub instalacji i przyłączy kanalizacyjnych z urządzeniem pomiarowym włącznie na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Odnosnie do przepisu § 10 ust. 2 i 3 uchwały organ nadzoru zarzucił, że jest on niezgodny z art. 73 § 1, art. 76 i art. 353¹ kodeksu cywilnego, bowiem określono w nim formę zmiany umowy umową albo aneksem do umowy, zastrzegając formę pisemną pod rygorem nieważności i wyłączając z tego zmianę umowy dotyczącą taryfy zatwierdzonej uchwałą rady gminy lub adres do korespondencji, co należy traktować jako narzucenie konkretnej formy umowy.

Kwestionując § 11 uchwały zawierający warunki zawarcia, rozwiązania i wygaśnięcia umowy, Wojewoda wyjaśnił, że zapis ten jest niezgodny z treścią art. 6 ust. 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, z którego wynika, że kwestie związane z zakresem obowiązywania umowy, odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, w tym warunków jej wypowiedzenia zostały pozostawione ustaleniom umownym, czyli zależą o woli stron stosunku zobowiązaniowego, a nie od postanowień aktu prawa miejscowego.

Wskazał przy tym, że umowa dotycząca zaopatrzenia w wodę i odbiór ścieków jest umową o świadczeniu usług i podlega przepisom art. 750 i 747 kodeksu cywilnego, zatem uchwała nie może ingerować w istotę takiej umowy.

W odniesieniu do § 12, w którym Rada Gminy określiła faktyczne skutki rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, wskazując działania powodujące uniemożliwienie dalszego korzystania z usług, tj. zamknięcia przyłącza wodociągowego i demontaż wodomierza głównego, Wojewoda stwierdził, że jest to niedopuszczalne rozszerzenie katalogu zawartego w art. 8 ust. 1 powoływanej ustawy, który określa w sposób enumeratywny przesłanki umożliwiające odcięcie dostawy wody lub zamknięcie przyłączy.

Wskazując na niezgodność z prawem przepisów § 14 ust. 2–5, z których Rada Gminy określiła sposób rozliczenia ilości pobieranej wody i odprowadzanych ścieków, Wojewoda uznał, że stanowi on modyfikację art. 27 ust. 1, 4, 5 i 6 ustawy oraz § 16 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń na zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886). Natomiast w odniesieniu do przepisów § 14 ust. 6, 7 i 8 dotyczących ustalania ilości odprowadzanych ścieków w sytuacji, gdy odbiorca pobiera wodę z ujęć własnych lub własnych i urządzeń przedsiębiorstwa i wprowadza ścieki do urządzeń przedsiębiorstwa przy braku urządzeń pomiarowych przy jednoczesnym nałożeniu obowiązku zainstalowania wodomierzy, Wojewoda zarzucił, że zapis ten narusza przepis art. 27 ust. 6 powoływanej ustawy, w którym przyjęto, że w rozliczeniach ilości odprowadzanych ścieków ilość bezpowrotnie zużytej wody uwzględnia się wyłącznie w przypadkach, gdy wielkość jej zużycia na ten cel ustalona jest na podstawie dodatkowego wodomierza zainstalowanego na koszt odbiorcy usług. W przedstawionej w tym zakresie argumentacji organ nadzoru omówił też treść § 16 ust. 4 powołanego wcześniej rozporządzenia oraz art. 27 ust. 5 ustawy dotyczących sposobu rozliczeń za ilość odprowadzanych ścieków i bezpowrotnie zużytej wody i stwierdził, że regulacja przyjęta w uchwale stanowi przekroczenie upoważnień ustawowych.

Kwestionując zapis § 16 ust. 5 uchwały, w którym określony został sposób ustalania zużytej wody w przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego, Wojewoda wyjaśnił, że ta sytuacja została szczegółowo uregulowana w § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r., wcześniej powoływanego, zatem w uchwale dokonano niedozwolonej modyfikacji przepisów ustawowych.

Odnosnie do objętego skargą przepisu § 17 ust. 1 uchwały, w którym Rada Gminy przyjęła, że przedsiębiorstwo może rozwiązać umowę, odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne

w przypadkach określonych w art. 8 ust. 1 powoływanej ustawy, organ nadzoru zarzucił, że jest to naruszenie art. 8 ust. 1 ustawy, w którym wyliczone zostały przesłanki odcięcia dopływu wody i zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego, ale nie przewidział możliwości rozwiązania umowy.

Uznając za sprzeczny z prawem zapis § 18 ust. 1 uchwały, w którym przewidziano odpłatność z tytułu przyłączenia nieruchomości do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej, Wojewoda wyjaśnił, że w art. 19 powoływanej ustawy brak jest upoważnienia dla Rady Gminy do wprowadzenia przy określaniu warunków przyłączania do sieci jakichkolwiek opłat z tego tytułu.

Wskazał również na przepis art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym, stanowiący o wyłącznej właściwości rady gminy w kwestiach podejmowania uchwał w sprawach podatków i opłat, ale w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Takie zastrzeżenie – zdaniem organu nadzoru obejmuje wszystkie opłaty nakładane przez radę gminy, a potwierdzone to zostało w orzecznictwie sądowo-administracyjnym (powołanym w uzasadnieniu skargi), w którym w kategoriczny sposób stwierdzono, że w sferze zobowiązań publicznoprawnych dozwolone jest to, co prawo wyraźnie przewiduje. Ponadto – w ocenie Wojewody – brak jest podstaw do wniesienia takich opłat w taryfach za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków.

Natomiast w odniesieniu do przepisu § 18 ust. 4 i § 21 ust. 3, w których Rada Gminy udzieliła przedsiębiorstwu pozwolenia na opracowanie wzoru wniosku o przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej oraz wzoru wyniku prób i odbioru, Wojewoda wskazał, że jest to niedozwolone scedowanie kompetencji Rady Gminy na przedsiębiorstwo, bowiem Rada opracowuje regulamin, a to są elementy regulaminu, który ma status aktu prawa miejscowego, zatem aktu o charakterze generalnym, który musi regulować w taki sam sposób sytuację podmiotów. W przypadkach, gdy usługi będą wykonywane przez różne przedsiębiorstwa, usługobiorcy będą musieli korzystać z wniosków o zróżnicowanej treści, co narusza – zdaniem organu nadzoru przepis art. 72 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 40 ustawy o samorządzie gminnym i może powodować różne traktowanie odbiorców usług.

Z kolei odnosząc się do przepisu § 18 ust. 6 uchwały, stanowiącym o przyłączeniu do sieci na podstawie umowy, Wojewoda zarzucił, że jest on niezgodny z treścią art. 15 ust. 4 powoływanej ustawy, ustalającym obowiązek przedsiębiorstwa przyłączenia do sieci nieruchomości osoby ubiegającej się o przyłączenie, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19 przedmiotowej ustawy oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług.

Kwestionując przepis § 19 ust. 2 pkt 1 uchwały, w którym ustanowiono powinność załączenia do wniosku o wydanie technicznych warunków przyłączenia do sieci dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do nieruchomości, której dotyczy wniosek, Wojewoda wyjaśnił, że zapis ten narusza przepis art. 6 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym umowa może być zawarta również z osobą, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym i jest sprzeczny z § 18 regulaminu, dopuszczającym możliwość wystąpienia z wnioskiem o przyłączenie do sieci na osobę korzystającą z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

W odniesieniu do wskazanego w skardze przepisu § 20 ust. 4 uchwały, w którym ustanowiono wymóg uzgodnienia dokumentacji technicznej z przedsiębiorstwem, warunkując tym przystąpienie do wykonania robót przyłączeniowych, Wojewoda podał, że nałożenie tego obowiązku nie znajduje żadnego uzasadnienia ustawowego i jest niezgodne z art. 15 ust. 4 art. 6 ust. 2 powoływanej ustawy, które obligują przedsiębiorstwo do przyłączenia nieruchomości do sieci po spełnieniu warunków określonych w regulaminie i jeżeli istnieją techniczne możliwości świadczenia usług oraz zobowiązują do zawarcia umowy o świadczenie usług. Ponadto Wojewoda stwierdził, że przyjęty w uchwale zapis skutkuje tym, że po wydaniu technicznych warunków przyłączenia do sieci odbiorca byłby zobowiązany do dokonywania ponownego uzgodnienia, czyli powielania tych samych czynności.

W zakresie przepisu § 22 uchwały, w którym określono koszty, jakie ponosi osoba ubiegająca się o przyłączenie do sieci i przedsiębiorstwa, Wojewoda wyjaśnił, że jest to powtórzenie art. 15 ust. 2 i 3, w którym kwestie te (tzn. podział kosztów) jednoznacznie uregulowano.

Uznając za sprzeczny z prawem przepis § 24 uchwały, określający miejsce wydania rzeczy w rozumieniu kodeksu cywilnego w zakresie dostaw wody i odbioru ścieków, Wojewoda wskazał, że zapis ten narusza prawo (nie konkretyzując przepisu), bowiem poprzez definiowanie pojęcia „miejsce wydania rzeczy” kształtuje się zasady i zakres odpowiedzialności np. w przypadku awarii sieci, a tym samym ingeruje się w kwestie, które powinny być przedmiotem klauzul umownych.

Natomiast kwestionując przepis § 25 ust. 5 i 6 uchwały, w którym Rada Gminy uregulowała zakres odpowiedzialności przedsiębiorstwa w przypadku dopływu wody lub jej nieodpowiedniego ciśnienia oraz zakres odpowiedzialności przedsiębiorstwa za szkody na osobie lub mieniu powstałe w wyniku przerw lub ograniczeń w dostawie wody, organ nadzoru wyjaśnił, że – w jego ocenie – zapis ten narusza zasady odpowiedzialności kontraktowej określone w kodeksie cywilnym oraz zasadę swobody umów. Uznał przy tym, że zakres odpowiedzialności stron stosunku zobowiązaniowego jest uregulowany w kodeksie cywilnym, a regulacja ta ma charakter przepisów względnie obowiązujących i może być mo-

dyfikowany przez strony w umowie, natomiast organ stanowiący gminy nie ma kompetencji do kształtowania treści stosunków prawnych w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę przedstawionej w piśmie doręczonym Sądowi w dniu 11 września 2008 r. i uzupełnionej pismem procesowym z dnia 18 marca 2009 r. Rada Gminy Legnickie Pole wniosła o oddalenie skargi w całości, zakwestionowała zasadność zarzutów sformułowanych w skardze przez Wojewodę Dolnośląskiego i przedstawiła kontrargumentację odnoszącą się do następujących przepisów uchwały objętych wnioskiem o stwierdzenie ich nieważności:

- § 2 pkt 3, 7 i 8 – Rada Gminy stwierdziła, że ustawa nie zawiera wyjaśnienia pojęć: osoba ubiegająca się przyłączenie do sieci, wodomierz dodatkowy i wodomierz główny, a definicje zawarte w kwestionowanych przez organ nadzoru przepisach zostały opracowane na potrzeby uchwalonego regulaminu. Wyjaśniła również, że zgodnie z zasadami techniki prawodawczej w akcie niższego rzędu nie można innej niż w ustawie upoważniającej definicji tego samego pojęcia.
- § 9 ust. 2 – Rada Gminy nie podzielając stanowiska Wojewody wskazała, że postanowienie w nim zawarte dotyczy sytuacji odwrotnej niż ta, o której mówi art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zatem nie jest ono ani powtórzeniem ani modyfikacją zapisu ustawowego, a jedynie dookreśleniem warunków umów.
- § 10 ust. 2 i 3 – w tym zakresie Rada Gminy stwierdziła, że tylko dookreśliła warunki umów i nie naruszyła przepisu art. 353¹ kodeksu cywilnego, zwracając przy tym uwagę, że i tak w powoływanej ustawie zasada swobody umów została ograniczona ze względu przedmiot umów i to, że woda stanowi ogólne, elementarne dobro o szczególnym znaczeniu.
- § 11 i § 12 – w odniesieniu do tych przepisów Rada Gminy przedstawiła taką samą argumentację jak w odniesieniu do § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 i 3 uchwały.
- § 14 ust. 2–5 – odnosząc się do zarzutów Wojewody Rady Gminy wyjaśniła, że powołany przez skarżącego przepis rozporządzenia dotyczy nieprawidłowego działania wodomierza, natomiast kwestionowany w skardze zapis uchwały do przypadku braku wodomierza głównego, zatem nie jest to modyfikacja przepisu, ale uregulowanie sytuacji nieprzewidzianej w ustawie.
- § 14 ust. 6, 7 i 8 – odpowiadając na zarzuty Wojewody Rada Gminy wskazała, że organ nadzoru nie wziął pod uwagę specyfiki obszarów miejskich, na których wielokrotnie odbiorca pobiera wodę z ujęć własnych /studni/ i ma obowiązek odprowadzania ścieków.
- § 17 ust. 1 – w tym zakresie Rada Gminy wyjaśniła, że w przepisie uchwały ustalono, iż przypadki odcięcia dostawy wody i zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego, które zostały określone w ustawie, mają również zastosowanie do rozwiązania umowy, a zapisu dokonano w ramach ustalenia warunków i trybu zawierania umów, do których należą również warunki rozwiązywania umów.
- § 18 ust. 1, 4 i 6 – kwestionując zarzuty Wojewody przedstawione w skardze Rada Gminy stwierdziła, że nie przekroczyła upoważnień ustawowych, a uregulowane w tym przepisie opłaty za przyłączenie dotyczą czynności wykonywanych przez przedsiębiorstwo i nie są objęte stawką opłaty, o której mowa w § 5 ust. 7 powoływanego wcześniej rozporządzenia Ministra Budownictwa z 28 czerwca 2006 r.

Wyjaśniła ponadto, że opracowanie wzoru wniosku przez przedsiębiorstwo ma na celu ujednoczenie zasad przyłączania do sieci.

Rozprawa wyznaczona na dzień 25 lutego 2009 r. została odroczonej wobec stwierdzenia przez Sąd, że egzemplarz skargi, jakim dysponuje pełnomocnik skarżącego organu różni się w swej treści od egzemplarza doręczonego Sądowi, jako oryginał skargi wraz z odpowiedzią na skargę tym, że zawiera dwie strony, którym brak jest w skardze znajdującej się w aktach sprawy. Odracząc rozprawę Sąd postanowił zobowiązać pełnomocnika Wojewody Dolnośląskiego do doręczenia w terminie 7 dni dwóch egzemplarzy skargi w pełnym brzmieniu.

Na rozprawie w dniu 12 maja 2009 r. pełnomocni skarżącego organu oświadczył, że popiera skargę i wnioski w niej zawarte.

Wojewódzki Sąd Administracyjny podjął orzeczenie w sprawie po rozważeniu następujących okoliczności faktycznych i prawnych;

Według art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość, między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod kątem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Zakres sądowej kontroli administracji publicznej obejmuje w szczególności orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 1 ustawy dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), a także aktów prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 powołanej ustawy).

W art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) przyznano organowi nadzoru prawo złożenia skargi do sądu administra-

cyjnego na uchwałę organu gminy, jeżeli w ciągu 30 dni od daty doręczenia mu uchwały organu gminy nie skorzysta ze środków nadzoru określonych w art. 91 tej ustawy – nie stwierdzi nieważności uchwały we własnym zakresie.

Zgodnie z art. 147 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) Sąd uwzględniając skargę na uchwałę gminy, w razie jej uwzględnienia, orzeka o nieważności tej uchwały albo stwierdza, że wydana została z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jej nieważności. Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa ustawodawca nie określił jednak rodzaju naruszenia prawa. Zauważyć zatem należy, że przepisy ustawy o samorządzie gminnym przewidują dwa rodzaje naruszeń prawa jakie mogą być wywołane przez ustanowienie tych aktów. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne /po. art. 91 ustawy/. Brak ustawowego zdefiniowania obu naruszeń stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w orzecznictwie sądowym, gdzie za istotne naruszenie prawa (będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu), przyjęto między innymi wydanie aktu bez podstawy lub z naruszeniem podstawy do podjęcia uchwały gminnej (por. np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lutego 1996 r., SA/Gd327/95, OwSS 1996, Nr 3, poz. 90; z dnia 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97, OwSS 1998, Nr 3, poz. 79).

Przedmiotem oceny Sądu jest uchwała Rady Gminy Legnickie Pola z dnia 20 marca 2006 r., nr XVI/82/08 podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72, poz. 747 z późn. zm.).

Z przywołanego w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że ustawodawca przyznał radzie gminy kompetencje stanowiące w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Rada może zatem skorzystać z omawianego uprawnienia wyłącznie, gdy inne normy prawa powszechnie obowiązującego wyrażone w ustawach przyznają jej kompetencje do regulacji materii określonej tymi przepisami.

Takie uprawnienie stwarza dla rady gminy przepis art. 19 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym dostarczaniu wody i zbiorowym odprowadzeniu ścieków, zgodnie z którym rada gminy, po dokonaniu analizy projektów regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków opracowanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, uchwała regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków. W przepisie tym ustawodawca jasno określił również, że przedmiotowy regulamin jest aktem prawa miejscowego.

Zważyć zatem należy, że przepis art. 87 ust.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej akty prawa miejscowego zalicza do źródeł prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Po myśli art. 94 Konstytucji akty prawa miejscowego mogą być stanowione przez organy samorządu terytorialnego oraz organy administracji rządowej na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego.

Z przedstawionych uregulowań jasno wynika, że zakres i treść prawa miejscowego uwarunkowana jest normami ustalonymi w aktach wyższego rzędu. Podstawą prawną stanowienia aktów prawa miejscowego jest bowiem upoważnienie zawarte w ustawie, co przesądza o ich zależnej pozycji w hierarchii źródeł prawa. Każdorazowo zatem, w akcie rangi ustawowej, musi być zawarte upoważnienie (delegacja) dla rady gminy dla podjęcia aktu prawa miejscowego. Zasada ta znajduje też potwierdzenie w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.). Przy ocenie aktu prawa miejscowego należy mieć zatem na względzie, że akt ten nie może naruszać nie tylko regulacji ustawy zawierającej delegację do jego ustanowienia, ale również przepisów Konstytucji, oraz innych ustaw pozostających w pośrednim lub bezpośrednim związku z regulowaną materią. Wszelkie normy dotyczące konstytucyjnych praw i wolności człowieka zastrzeżone są zaś wyłączenie dla ustaw i nie mogą być regulowane aktami niższego rzędu.

W doktrynie wskazuje się, że upoważnienie do stanowienia aktów prawa miejscowego może przybrać postać delegacji szczególnej lub generalnej. Szczegółowe upoważnienie ustawowe określa materię, która może być przedmiotem regulacji w drodze aktu prawa miejscowego i organy kompetentne do jego wydania. Najczęściej upoważnienie to dotyczy materii, która jest ogólnie uregulowana w ustawie, a organom terenowym pozostawione zostaje uregulowanie kwestii szczegółowych.

Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę oraz zbiorowym odprowadzaniu ścieków określa zasady i warunki zbiorowego zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zbiorowego odprowadzania ścieków, w tym zasady działalności przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, zasady tworzenia warunków do zapewnienia ciągłości dostaw odpowiedniej jakości wody, niezawodnego odprowadzania i oczyszczania ścieków, wymagania dotyczące jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także zasady ochrony interesów odbiorców usług z uwzględnieniem wymagań ochrony środowiska i optymalizacji kosztów (art. 1).

Przepis art. 19 przywołanej ustawy zawiera zaś upoważnienie dla rady gminy uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, w którym powinny być określone prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
- 4) warunki przyłączenia do sieci;
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza;
- 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;
- 8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
- 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Zawarte w przywołanym przepisie upoważnienie jest upoważnieniem określającym materię, którą pozostawiono szczegółowemu uregulowaniu w drodze aktu prawa miejscowego. Upoważnienie to nie daje więc radzie gminy podstaw do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących materie inne niż wymienione w przytoczonym przepisie.

Treść powołanych przepisów interpretowana w sposób wynikający z klasycznych reguł wykładni pozwala uznać, że zawarta w nich delegacja prawodawcza nie upoważnia rady gminy do formułowania w regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków definicji określonych pojęć, co sprawia że zasadny jest zarzut skargi dotyczący przepisów § 2 pkt 3, 7 i 8 zaskarżonej uchwały, w których Rada Gmina wyjaśniła – kolejno – pojęcia: „osoba ubiegająca się o przyłączenie do sieci”, „wodomierz dodatkowy” i „wodomierz własny”, stosując samodzielnie ich definicje. Zważyć należy, że Rada Gminy uchwalając przepisy prawa miejscowego powinna to czynić w zgodzie z postanowieniami rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, wcześniej powoływanego. Z treści § 149 załącznika do wskazanego aktu wynika, że w akcie normatywnym niższym rangą niż ustawa nie formułuje się bez upoważnienia ustawowego definicji pojęć, którymi posługuje się ustawa. (por. wyroki WSA we Wrocławiu z dnia: 28 grudnia 2006 r., sygn. akt II SA/Wr 570/06; z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wr 521/6 (nie publ.). Przy działaniach uchwałodawczych należy przede wszystkim uwzględnić hierarchię źródeł prawa i zależność treści uchwał od zakresu upoważnienia zawartego w ustawie.

W istniejących w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały warunkach prawnych ukształtowanych m.in. treścią przepisów art. 5 ust. 2 w związku z art. 5 ust. 1 powoływanej wcześniej ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków za istotnie naruszający prawo – jak słusznie zarzuca organ nadzoru – należy uznać zapis § 9 ust. 2 zaskarżonej uchwały, który eliminuje możliwość określenia zasad odpowiedzialności za zapewnienie ciągłości świadczonych usług poprzez zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych w ustaleniach umownych w zakresie, w jakim ustawodawca takie uprawnienie przyznaje (np. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wr 745/06, NZS 2007/4/69).

W tym kontekście istotne jest przede wszystkim, że z uregulowań przyjętych w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wynika, iż wolą ustawodawcy było pozostawienie wielu kwestii, jakie mogą pojawić się w relacjach pomiędzy przedsiębiorstwem jako dostawcą usług wodno-kanalizacyjnych, a odbiorcą tych usług do rozstrzygnięcia w drodze wspólnych ustaleń, pomiędzy stronami tego stosunku cywilnoprawnego, których konsekwencją będą odpowiednio zredagowane klauzule umowne.

Z tych względów – w ocenie Sądu podzielającego stanowisko Wojewody Dolnośląskiego przedstawione w skardze – za naruszające prawo w sposób istotny należy uznać zapisy zawarte w § 10 ust. 2, § 11 ust. 1, 3, 4, 5 i 6, § 24 i § 25 ust. 5 i 6 zaskarżonej uchwały.

Zarówno naruszenie w § 10 ust. 2 formy umowy z zastrzeżeniem rygору nieważności w przypadku jej niezachowania, określenie w § 11 ust. 1, 3, 4, 5 i 6 sposobu rozwiązania i warunków wygaśnięcia umowy, jak i wprowadzenie w § 24 regulacji, która w sposób bezpośredni kształtuje zasady odpowiedzialności i zakres odpowiedzialności (§ 25 ust. 5 i 6) stanowią niedozwoloną ingerencję lokalnego prawodawcy w tą sferę, w zakresie której ustawodawca – zgodnie z art. 353₁ i art. 473 ust. 1 kc. – zagwarantował stronom umowy o świadczenie usług wodno-kanalizacyjnych swobodę formułowania ustaleń umownych.

Na akceptację zasługują również zawarte w skardze zarzuty i argumentacja dotycząca przepisów: § 11 ust. 2, § 12, § 14 ust. 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8, § 16 ust. 5, § 17 ust. 1, § 18 ust. 1 i 18 ust. 6 we fragmentach określonych w wyroku oraz § 19 ust. 2 pkt 1 zaskarżonej uchwały, których postanowienia w sposób istotny naruszają przepisy powoływanej poprzednio ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a we wskazanych poniżej przypadkach także rozporządzenia Ministra Budownictwa w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, wcześniej powoływanego.

Niewątpliwie bowiem przepis § 11 ust. 2 uchwały narusza art. 6 ust. 6 wskazanej powyżej ustawy, przewidujący możliwość zawarcia umowy o świadczenie przedmiotowych usług także z osobą korzystającą z lokalu mieszkalnego w budynku wielolokalowym, natomiast § 12 bez upoważnienia usta-

wowego i w sposób sprzeczny z art. 8 ust. 1 ustawy rozszerza katalog przesłanek umożliwiających odcięcie dostawy wody i zamknięcie przyłącza kanalizacyjnego.

Wskazany przepis ustawowy został także w istotny sposób naruszony zapisem § 17 ust. 1 zaskarżonej uchwały, w którym Rada Gminy działając bez upoważnienia ustawowego wprowadziła jako dopuszczalny skutek zaistnienia przesłanek z art. 18 ust. 1 ustawy, rozwiązanie umowy o świadczenie przedmiotowych usług.

Z kolei zasadność podniesionych w skardze zarzutów dotyczących treści § 14 ust. 2, 3, 4 i 5 uchwały, określającego sposób rozliczenia ilości pobieranej wody i odprowadzanych ścieków wynika z tego, że w sposób nieuprawniony modyfikuje on art. 27 ust. 1, 4, 5 i 6 powoływanej ustawy oraz § 16 wskazywanego wcześniej rozporządzenia Ministra Budownictwa. Tak samo traktuje ustalenia zawarte w § 18 ust. 1 tego aktu wykonawczego zapis § 16 ust. 5 zaskarżonej uchwały określający sposób ustalenia ilości pobranej wody w przypadku nieprawności wodomierza głównego, jeżeli umowa nie stanowi inaczej.

Należy też uznać racje organu nadzoru kwestionującego legalność zapisów zawartych w § 14 ust. 6, 7 i 8 zaskarżonej uchwały, które dotyczą ustalenia ilości odprowadzonych ścieków w przypadku poboru wody przez odbiorcę z ujęć własnych (lub też z własnych i urzędzeń przedsiębiorstwa) oraz wprowadzania ścieków do urzędzeń przedsiębiorstwa przy jednoczesnym braku urzędzeń pomiarowych i regulują te kwestie w sposób sprzeczny z przepisem art. 27 ust. 5 ustawy i § 16 ust. 4 rozporządzenia, wcześniej powoływanych, a ponadto nakładają na odbiorcę w sposób sprzeczny z przepisem art. 27 ust. 6 ustawy – obowiązek zainstalowania na własny koszt wodomierza dodatkowego (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2006 r., sygn. akt II SA/Wr 570/06).

Zdaniem Sądu w sposób istotny narusza również prawo sformułowanie zawarte w § 18 ust. 1n a fragmencie wskazanym w wyroku, którym lokalny prawodawca wprowadził odpłatność za przyłączenie nieruchomości do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej. Wielokrotnie już w orzecznictwie sprawowanym w tym zakresie podkreślano, że wprowadzenie opłaty za przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej przy wykorzystaniu władztwa publicznego gminy w związku z samym faktem przyłączenia nieruchomości do urzędzenia oraz określenie jej jako warunku tego przyłączenia powoduje, że nie można jej traktować jako należności o charakterze cywilnoprawnym, towarzyszącej świadczeniu usług na podstawie umowy zawieranej między dwiema równorzędnymi stronami, korzystającymi ze swobody kontraktowej. Ma ona zatem charakter przymusowy, uprawniający do kwalifikowania jej jako rodzaju darowizny publicznej. Należy przede wszystkim zauważyć – na co jednoznacznie wskazywano w judykaturze, że nałożenie w akcie podstawowym, jakim jest uchwała rady gminy, na podmioty chcące korzystać z sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej obowiązku poniesienia opłaty za przyłączenie nieruchomości do sieci wymagałoby wyraźnego upoważnienia ustawowego (np. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r. op.cit.; wyroki NSA z dnia: 17 maja 2002 r., sygn. akt I SA 2793/01, Lex nr 149541; 29 sierpnia 2006 r., sygn. akt II OSK 730/06, Lec nr 275429; wyrok WSA w Kielcach z dnia 30 stycznia 2008 r., sygn. akt II SA/Ke 675/07, Lex nr 365803).

Nie można również – szczególnie wobec art. 15 ust. 4 powoływanej ustawy – uznać za zgodny z prawem zapis § 18 ust. 6 zaskarżonej uchwały we fragmencie określonym w wyroku, którym jako podstawę przyłączenia do sieci przyjęto umowę, co jest niedozwolonym rozszerzeniem katalogu ustawowych warunków takiej czynności.

Uzasadniony jest także podniesiony w skardze zarzut odnoszący się do ustanowionej w przepisie § 19 ust. 2 pkt 1 powinności przedstawienia przez osobę ubiegającą się o przyłączenie do sieci dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, której dotyczy wniosek. Zapis taki – jak słusznie wskazuje organ nadzoru w uzasadnieniu skargi narusza w istotny sposób art. 6 ust. 4 wskazywanej ustawy, przewidujący możliwość zawarcia umowy o świadczenie przedmiotowych usług także z osobą korzystającą z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Przedstawione powyżej naruszenia prawa, uznane przez Sąd za istotne, obligowały do wyeliminowania ich z obrotu prawnego. Zważyć dodatkowo należy, że organ gminy naruszył jednak nie tylko regulacje ustawowe ale również przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie bowiem z art. 7 ustawy zasadniczej organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Zatem organy gminy podejmując akt prawa miejscowego muszą bezwzględnie kierować się wytycznymi zawartymi w upoważnieniu ustawowym, działając na jego podstawie i w jego granicach (por. art. 94 Konstytucji RP). Nieprzestrzeganie tych zasad stanowi istotne naruszenie prawa, które w konsekwencji prowadzi musi do stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego w całości lub w części.

Sąd nie podzielił natomiast stanowiska Wojewody Dolnośląskiego, kwestionującego zgodność z prawem § 3 pkt 6, 7 i 8 i § 22 zaskarżonej uchwały, w których powtórzono – odpowiednio – zapisy zamieszczone w art. 15 ust. 1 i 3 i art. 15 ust. 2 i 3 powoływanej ustawy, mimo rozważenia w toku dokonywanej w sprawie oceny przepisu § 143 w związku z § 137 załącznika do wskazywanego wcześniej rozporządzenia o „zasadach techniki prawodawczej”.

Skład orzekający zaakceptował pogląd prezentowany w orzecznictwie, że jeżeli przytoczenie w akcie prawa miejscowego zapisów aktów prawnych hierarchicznie wyższych czyniłoby akt prawa

miejscowego w pełni czytelny i zrozumiały, to zapis taki może być w ocenie Sądu dopuszczalny. Taki pogląd wyrażony został między innymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 20 maja 2005 r., II SA/Wr 2843/02, z dnia 10 sierpnia 2005 r. II SA/Wr 1002/03, z dnia 12 października 2005 r. II SA/Wr 385/05 czy też w wyroku z dnia 30 listopada 2006 r. II SA/Wr 527/06 (niepublik.). W orzeczeniach tych powołano się również na stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w wyroku z dnia 6 czerwca 1996 r. SA/Gd 2949/94 /OSS 1996/3/91), że uchwały podejmowane przez organy samorządowe na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego.

W ocenie Sądu kierującego się regułami wykładni językowej i systemowej nie spełnia również kryteriów istotnego naruszenia prawa zapis § 10 ust. 3 uchwały zaskarżonej, przyzwalający na niezachowanie formy pisemnej zmiany umowy dotyczącej taryfy zatwierdzonej uchwałą rady gminy lub adresu do korespondencji.

Zdaniem Sądu zastosowane przy redagowaniu przepisu sformułowanie, pozbawione kategoryczności, pozostawia stronom umowy odpowiedni zakres swobody kontraktowej i umożliwia odmienne uregulowanie tej kwestii.

Sąd nie znalazł również podstaw do stwierdzenia nieważności zapisów zawartych w § 18 ust. 4 i § 21 ust. 3 zaskarżonej uchwały, w których Rada Gminy postanowiła, że wzór wniosku o przyłączenie nieruchomości do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej oraz wzór protokołu, w którym potwierdzone są przez strony wyniki prób i odbiorców wykonanego przyłącza – odpowiednio – ustala i określa przedsięwzięcie. W uznaniu Sądu przedstawiona w uzasadnieniu skargi argumentacji organu nadzoru w tym zakresie nie jest trafna, a przyjętych we wskazanych przepisach postanowień nie można traktować jako faktycznego scedowania obowiązków organu uchwałodawczego na przedsiębiorstwo. Zdaniem Sądu opracowanie określonych w tych przepisach dokumentów nie stanowi elementu trybu zawierania umów, o którym mowa w przepisie art. 19 ust. 1 przedmiotowej ustawy, określającym zakres przedmiotowy regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, a ponadto przedsiębiorstwo jako podmiot świadczący określone usługi w konkretnych warunkach faktycznych i dokonujące przyłączenia do sieci, wydaje się być jednostką właściwą i najlepiej zorientowaną co do danych, które powinny być zawarte we wniosku i protokole, uwzględnionych w przepisach § 18 ust. 4 i § 21 ust. 3 zaskarżonej uchwały.

Sąd nie uwzględnił również zawartego w skardze wniosku kasacyjnego odnoszącego się do przepisu § 20 ust. 4 uchwały, w którym stwierdzono, że warunkiem przystąpienia do wykonania robót przyłączeniowych jest wcześniejsze uzgodnienie dokumentacji technicznej z przedsiębiorstwem. Zdaniem Sądu w kontekście tego zapisu i oceny jego legalności należy rozważyć zapis art. 15 ust. 4 powołanej ustawy, z którego treści jednoznacznie wynika, że przedsiębiorstwo jest zobowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia do sieci określone w regulaminie oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług oraz skonkretyzowane w § 20 ust. 1, 2 i 3 zaskarżonej uchwały warunki przyłączenia, mające charakter warunków technicznych. W ocenie sądu przyjęte w kwestionowanym przez organ nadzoru przepisie uchwały uzgodnienie dokumentacji technicznej jest dopuszczalną i prawidłową formą sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki przyłączenia do sieci określone w regulaminie, co skutkuje obowiązkiem przedsiębiorstwa dokonania przyłączenia. Pozbawienie przedsiębiorstwa jakiegokolwiek możliwości sprawdzenia, czy osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci dopełniła wymogów ustawowych w kontekście jego obowiązku przyłączenia do sieci – nosiłoby cechy dyskryminowania usługodawcy.

Mając na względzie przedstawione powyżej okoliczności Wojewódzki Sąd Administracyjny – stosownie do przepisów art. 147 § 1 (zdanie pierwsze) i art. 151 powołanej wcześniej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji.

Klauzula zawarta w pkt 3 wyroku wynika z obowiązku zastosowania przez Sąd przy orzekaniu o uwzględnieniu skargi przepisu art. 152 wskazanej ustawy, a orzeczenie o kosztach uzasadnione jest treścią przepisu art. 200 tej samej regulacji, z którego wynika, że w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt lub podjął zaskarżoną czynność albo dopuścił się bezczynności, zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw.